

GALERIE ZLOČINŮ

JÁ, MALÝ BŮH

Trojnásobný vrah,
který unikl trestu smrti

Štefan Horák

Já, malý bůh

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

xyz

Štefan Horák

Já, malý bůh – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

JÁ, MALÝ BŮH

Byl by to zločin, kdyby tuhle knihu někdo neznal! Až se ji rozhodnete poslat dalším zločinožroutům, využijte k tomu **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

JÁ, MALÝ BŮH

Příběh trojnásobného vraha,
který unikl trestu smrti

xyz

ÚVODEM

JAROSLAV MALÝ JE JEDNÍM ZE SÉRIE českých vrahů konce 80. let, který se zapsal do dějin svou krutostí a necitelností vůči svým obětem. Sám sebe stylizoval do role hrdiny antikomunistického odboje, který se mstil za rány, jež mu měl tehdejší komunistický režim uštědřit. Byl odsouzen v roce 1989 k trestu definitivnímu – k trestu smrti. Jen souhrou náhod a díky dějinným událostem k popravě nedošlo a jeho trest smrti byl změněn na trest odnětí svobody na doživotí. Malý bvl podle znalců z oboru psychiatrie i psychologie osobou psychopatickou, ale v době spáchání skutku dokázal rozeznat společenskou nebezpečnost svých činů a mohl se plně ovládat. Jeho hysterické a paranoidní rysy šlo podle znalců potlačit, a tedy svoje hrozné činy spáchal s rozmyslem a vnitřním klidem. Kde se v něm vzala taková nenávist, že sáhl po zbraních a vraždil? Dá se s odstupem více než třiceti let na toto všechno ještě vůbec odpovědět?

S nadprůměrným intelektem IQ 116 (podle posudku z oboru zdravotnictví, obor psychologie – Malý testy bojkotoval, tedy jeho IQ bylo vyšší) a povahou, která jej vedla ke kriminalitě páchané od mládí, se v dospělosti nedokázal vyrovnat s vlastním životem,

a proto se pomstil na nevinných lidech. S tezí, že za vše může komunismus, se vyrovnal po svém a jen souhra náhod jej přivedla do rukou tehdejší spravedlnosti, a ještě větší náhodou pomyslné spravedlnosti unikl.

Při listování spisovým materiálem kdysi vedeným na Krajském soudu v Praze, který je v dnešní době volně k nahlédnutí v Archivu bezpečnostních sborů v Kanicích u Brna, ožívují zažloutlé papíry příběh krutosti Jaroslava Malého a svojí prostou účelností ukazují závěrečné dějství jeho příběhu, který spojil se smrtí jak svých obětí, tak později i svou vlastní.

Žánr true crime dovoluje autorovi určitou svobodu v tvorbě, já se však zásadně držím známých faktů a nikdy se nesnažím jakkoli přibarvit, co pachatel udělal.

I proto je třeba mít na mysli, že podobné zrůdy se mohou objevit zas!

Štefan Horák

- PANKRÁC 1989 -

PANE MALÝ, OPRAVDU NECHCETE ŽÁDAT o milost?“ ptá se a na jeho držce bych neviděl ani náznak soucitu, ani náznak touhy bojovat.

„A co kdyby mě pustili, co kdybych se zase mstil? Husák se na mě vysere.“

A já bych se mstil, to vím. Vyváděl bych jako zvíře urvané z řetězu.

„Jak chcete,“ pokrčí rameny a típne cigaretu.

„Bude jen drc a konec.“

Nesnáším svoji páteř, od malování zničenou tisícovkami pohybů štětkou nahoru a dolů. Teď mě tu ke všemu ještě ničí tou šíleností, jako je čekání na provaz.

„Bolí mě záda a to strašně, nikdo mě nechce léčit,“ stěžuju si.

„Já jsem doktor práv, ne medicíny,“ ušklíbne se a zapálí si další spartu. Každou půlhodinou mu naskakují úkony a za to má prachy.

„Tak naposledy – žádost o milost odmítáte? Pokud ano, musíte to říct,“ mluví potichu, kouří a dívá se do mých pichlavých očí.

„Odmítám,“ řeknu nahlas.

Já, bůh svého světa, se tímto loučím s touhle šarádou, s tímhle řečištěm odpadu, kterého musím být svědkem. Já, kterého nikdo

neposlouchal a nevyslyšel, a tak vzal do vlastních rukou spravedlnost a vykonal ji na nevinných. Já jsem nevinen.

J. Malý, Pankrác

Drc a je.

Vaz praskl, míchu jsem si přerušil sám na kuse prostěradla. Rychlá a bezbolestná smrt přišla a vzala si kruté bolesti zad. Na krku mi zůstala strangulační rýha a chladnu. V cele taky není horko. Spoluvězeň leží a spí, nebo dělá, že spí. Já spím úplně. Já na cestě do ráje, který jsem si zasloužil, neboť můj život byl peklo. Cesta vede lidi do pekla. Oprátka je jejich požehnání. Sbohem, osude, tmavý a nedočkavý. Jsem jediný na světě z mnoha, který tě dožene ukončením své životní existence.

Všechno v životě mě muselo zklamat. Dětství, rodina, známi, společenské zřízení a nakonec, když se dožiju msty, mě za ni nepověsí. Taková trapná smůla, která se tváří jako štěstí, ale já jsem chtěl pojit a dát sbohem světu. V těchhle zdech jsem čekal, že mě ráno probudí, odvedou z cely a pak půjdu s dozorcí cestou přes nekončné mříže, až nakonec zahrnou doprava a já budu vědět, že to je moje poslední cesta. Protože doleva se vodi jen ti, kteří se mají ještě projít venku v kleci, do které serou ptáci a teče voda. A že ti chlapi v zelených uniformách moje tělo postaví na propadlo, na krk nasadí oprátku a já ze sebe vyženu poslední závan smíchu. Jen to jediné se nestalo.

—

Já, který celý život snil o Sony, Beatles, BMW, Audi a i o té brečce s nápisem Pepsi, se nakonec nedočkám? Já, který se prostě chtěl mít jako prase v žitě, žít si nad poměry a užívat světa, tady hniju a přemýšlím o spravedlnosti, která si pro mě přišla.

Je podzim let osmdesátých, venku počasí, že by psa nevyhnal.

Na chodbě se bachaři o něčem baví.

„Ticho,“ křiknou do cely. Já se směju, co mi můžou? Moje hrdlo dávno propadlo. Vteřina mého konce se směje lednu. Lednu, měšici, kdy bude po mně. Na co čekají? V lednu konečně zhebnu, jak se zpívá v těch zakázaných.

Můj oplzlý smích se rozléhá celou. Jen ty dveře se neotevřou a neskočí na mě bachaři, jak pokaždé. Tak co je? Na co čekáte?

Kovové dveře mlčí. Nikdo neotvírá. Ráno mě vedou ven. Pouta mám vzadu a čerstvý vzduch mě tlačí do plic. Kriminál vře. Muklové bouchají do mříží, bachaři jsou nervózní. Už se to ví, všichni to ví, že se chystá amnestie! Jenže já pořád čekám na tu konopnou kůru – nebo z čeho je vlastně provaz –, jak mě vyléčí, jak mě obejmě smýčka. Venek vře a mě pověsí! Konec komunismu mě dožene a pár vteřin před svobodou ze mě bude mrtvola. Tak at'. At' si naflušou do ksichtu.

- TREST ŽIVOTA -

MALÝ, VSTÁVAT!" KŘIKNE BACHAŘ.
Je brzo ráno a já se celý třesu. Ani nevím jak, ale stojím v pozoru před stěnou chodby. Za mnou tři chlapi v zeleném. Tyhle jsem ještě neviděl.

„Kam jdu?“ ptám se potichu.

„Malý, nemluvit, poslouchat!“

Mluví jako stroj, jako automat na provaz.

Dají mi medvěda, táhnou mě bludištěm Pankráce a já se v duchu modlím – panebože, ať je to rychlé, ať se nepochčiju a nepodělám. Pomalu mi vadnou nohy, tak jak jsem si to představoval.

„Pohyb, jdeme,“ poslouchám povely.

Konečně stojím před posledním katrem. V pozoru otevřou dveře. Jen já se už vidím tuhý. Vidím ten svůj konec.

„Vy nezdravíte?“ řekne muž za stolem. Na výložkách má hvězdy a něco, co jsem ještě neviděl.

„Vězeň Malý,“ řeknu mdle.

„Čtěte!“ poručí mi a já to vidím. Velký nápis usnesení o zrušení trestu smrti. Právní kecy kolem a nakonec doživotí!

„Vraťte se vykonávat trest!“ poručí.

Odvlečou mě zpátky. Dělá se mi zle.

Ted' už jsem měl být mrtvý. Ted' jsem se měl smažit v pekle. Zvracím, vyletí ze mě žrádlo a natrávený obsah žaludku.

„Co vám je, Malý, nejdete přece na popravu?“ šklebí se na mě bachař. Vidím, jak se mi směje, jak mě dostali. Držím hubu a dívám se na ně, jak se šklebí, jak dobře vědí, čeho jsem se bál. Hodí mě zpátky do cely jak onuci. Z chodby slyším jejich smích, jak se chechtají, jak to navlékli. Jak si ze mě vystřelili na poslední cestě.

„Já jsem přesvědčen a všechny argumentace a vědecké analýzy to potvrzují, že trest smrti nás nezraví ohrožení kriminalitou. Jsem celoživotním a zásadním odpůrcem tohoto trestu.“

Václav Havel, 1990

Parlament odhlasoval zrušení trestu smrti a následně byl novelizován trestní zákoník. Nejvyšší trest je změněn na doživotí.

„Zapal mi,“ poručím Skrčkovi, který se kroutí na protější posteli. Poslušně mi připálí a natáhne ke mně talířek namísto popelníku.

„Pohov.“

Vrátí se na postel. Lhal bych, kdybych řekl, že se mi neulevilo. Že jsem se nebál smrti. Bál, ale věděl jsem, že život nemá smysl a že ty poslední partie svého života si můžu hrát třeba na bojovníka s komoušema, které sice nenávidím, ale žádný odbojář nejsem. Jsem, a přiznávám to, sprostý zloděj a vrah, nic víc. Tušil jsem, že až se napne provaz, tak mi povolí svěrač a já se podělám a pochčiju jako všichni. Kolegyně Hepnarová se podělala, tak proč ne já? Ať si naflušou do držky. Všichni.

- DĚTSTVÍ -

CELÁ TA KOMEDIE ZAČALA MÝM PŘÍCHODEM na svět. Tak dávno, v těch letech po válce, kdy všichni pamatovali, jak naším rodným Leitmeritz utíkali skopčáci a my, hrdí Češi, jim konečně mohli flusat do zad. A těm, co měli odvahu zůstat, jsme ukazovali hloubku Labe.

Tenkrát mě moje matka vyvrhla na svět. Ale tak to by nebylo nic, co by se nedělo běžně, naprosto normální situace v prosinci v setmělém baráku.

Já, novorozenec, ležím a řvu do světa, že se narodil bůh. A tím myslím sebe, protože sám sebe mám nejradši.

Aspoň tak na to tady v pankrácké kobce myslím. Moje fantazie se odráží od stropu vykydaného hnusně žlutou barvou a vrací se do nosních dírek mého krásného nosu.

„Dědečku,“ tahám starého muže za kabát a on se na mě usmívá.
„Ty můj malej kluku zlobivej,“ směje se a ukazuje zuby. Je to kus chlapa a já z něj cítím vyprchávací život. Usmívá se, ale věk ho bodá do vnitřností, do žlučníku, do jater a do žaludku a nakonec jej bodne do srdce.

Doma mi podává album, kde vojákuje kdesi v Itálii. Ukazuje a mlčí. Obrovská hlaveň kanónu plive ocel a smrt.

„Jojo, Taliáni,“ usmívá se a jeho oči na chvíli ožijí, „to si mohli zkusit.“

Asi se vrací někam do minulosti, zapaluje si kus viržinka a směje se. Má mě rád, dává mi bonbón, strká mi ho prsty do úst a pořád se usmívá na fotku mladého vojáka.

„Na frontě jsme se měli všichni rádi,“ hladí mě vlhkými prsty po dětské tvářičce, „kolikrát duněly hory jak za bouřky,olikrát jsme se k sobě tiskli.“

Pak mě položí na postel. Já se třesu strachem nad tím jeho povídáním.

„Jak ten lauf mašinkvéru byl horkej a tlustej a voni s těmi nasazenými bodáky šturmovali na nás a jen se čekalo, než byl befel, a pak jsme do nich šili jak do prasat.“

Děda mě uklidňuje, hladí mě po celém mém tělíčku.

„Lepší bylo zavřít na chvíli oči, to jsi pak neviděl ty jejich vlny a nás pár infanteristů, co jsme zbyli, ale drželi jsme se jako ti psi.“

Zavírám očka. Děda se nadechne, vypne prsa a já cítím, jak se mě dotýká, jak se něco děje, jak mě dokáže unést někam do těch obrovských hor, kde se museli s ostatníma bát, s ostatníma křičet hrůzou a děsem a pak spolu ležet ve štelungu.

„Vy hovada,“ křičel na nás náš óbrlajtnant, když viděl, jak jsme se schovávali v dírách, a v ruce držel revolver, aby sebral všechny chlapy a zase se do toho šlo. Jojo, nakašlat všem alpinim do držky,“ chechtá se děda.

„Vem si, jez,“ podá mi čokoládu, „ani tohle se nedá žrát, svině bolševické, ani v osmnáctým jsem jim nevěřil, když na nás v noci řvaly, ať jdeme k nim, že se nic nestane, že se vrátíme domů přes taliánskej lágr.“

Koušu do čokolády a pusa se mi plní divnou cukrovou chutí s příchutí kakaa. Mně to chutná, ostatně často to nemám, jen tady od dědy a sladká chuť cukru mě blaží.

„Skoro jak ten ersatz na frontě, žrát se to nedá,“ polyká čokoládovou hmotu.

„Lákali nás, ať jdeme k Taliánům, ale kdo je viděl, jak stříleli vlastní, tak věděl, že se jim nedalo věřit! A pak zas přišli oficiři od nás, nachystaní nám srovnat morálku.“

Děda se smál a pak se odtáhl.

„A ty už vypadni, táhni, vem si kus žvance bolševickýho a táhni k čertu,“ chechtá se, ale políbí mě do vlásků, políbí mě na tvář a hladí.

„Do čertu se stáším, už to není, co bejvalo.“

„Jen nezapomeň, ticho, budeš pěkně zticha, tu tvoji pusenku necháš hezky zavřenou, ať se nikdo nic nedoví, jinak je s hašlerka-ma konec.“

Děda mě vedl upravenými zahradami Litoměřic, pečlivě obdělávanými, plnými zeleně, a lamentoval na bolševiky, jak je nenávidí.

„Tady v zahradách se vykašleš na tu naši rozpadlost, na ten hnusnej komoušskej ansámbl. Tebe je škoda, hezkýho kloučka.“ Zas mě hladí po celém těle, jako můj táta hladívá moji mámu.

„Jo chlapečku, máš štěstí, že zuby vypadly a touhy uvadly.“

—

„Soudruhu, ty seš příklad, jak se stará generace stará vo mladý.“

Ulice je rozbitá, jak kdyby na ni pustili fojr ze všech laufů. Omítka opadla, zdi se barví matnou červenou. Děda mě drží za ruku, kroutí hlavou.

„A kdo jinej? Bába je v nebi, tak kdo jinej?“ odpoví s úsměvem, ale pak se mu úsměv zkřiví a tvář zhrubne.

„Bolševik dneska, agrárník včera,“ zašeptá, tiskne mi ruku a táhne nás pryč. Jsem jeho malý bůh, jeho poslední hošíček ze všech hošanů.

„To se ví, dneska mladí musej makat, votáčet se, aby nám to hospodářství jelo,“ mele svoje opilec.

Opilý idiot nasáklý propagandou jak houba vodou.

Děda mi drtí ručku. Z jeho dlaně do mé dětské ruky projíždí kvantum nenávisti.

Až dlouho potom pochopím, že nenávist je silný cit, silnější než láska i já dohromady, že úplně propadnu vlastní zlobě a pomstě.

Bláto a dešť bubnují do ulice a děda mě strčí pod kabát. Honem domů. Matka mi naleje čaj. Kuchyně je obyčejná, kredenc a stůl se židlemi. Na sporáku se ohřívá polévka. Máma hází polena do kamen. Moje maminka, která mě přivedla sem.

Z lůna až do kriminálu, napadá mě po letech. No co, taky si ten život celý zmrvila. Byla hezká třicátnice, pěkně stavěná, a otec na to dal. Nikdo neví, co uvalím na rodinu, co na ni padne.

„Už musím,“ krčí rameny děda. Dělá noční, hlídá podnik.

Matka mu dá konvici s polévkou a kus chleba. Děda mizí do ulice. Máma mě pak myje v lavóru. Voda je docela teplá. Pěkně mě vydrhne a jdu si lehnout. Táta se vrací pozdě. Stavby jsou daleko a tesařské řemeslo ho žene do kraje. Lezu pod peřinu a v hlavě se mi točí dětský svět, pohádky a hry, písničky a říkanky a čekám. Pokaždé vím, kdy přijde. Zvuk dveří, pozdravy, tlumený smích a vím, že přišel domů. Statný, vysoký muž, můj otec, kterého vídám o sobotách a nedělích, kdy si mě bere a hází do vzduchu jak hračku. Letím vzduchem jak eroplán. Jak ty mašiny nad námi, které občas proletí nebesy.

„Zase byl s ním?“ slyším otcův hlas.

„Kam ho mám dát?“

„Děláš, jako bys nevěděla,“ sykne otec.

„To jsou pomluvy, nevěřím na to, na mě byl vždycky hodnej,“ pře se matka, „víš, že tady mají i zdi uši.“

„Vím, ale říká to každě.“

„Nevěř jim, záviděli dřív, že byl účetní a teď mají radost, že ho soudruzi vykopli.“

Sám nechápu, co ty tlumené hovory rodičů znamenají. Na co kdo má věřit? Já jsem ještě dítě, škola za rohem. Školka není, a i kdyby byla, tak ne pro mě. To vím až teď, že komunisti pitomí mě nikam nechťejí, nejsem jim po chuti. Že děda byl účetní a k tomu ve skopčáckém podniku. Vydržel až do znárodnění. Počítat uměl. Pak se smál, že bude muset prodat zlatý zub. Ale neprodal, zůstal mu v hubě až do smrti a leží v ní doteď. Zlato červy nežerou, to se ví.

Poslední léto, než nastoupím do školy. Jdu s dědou k Labi. Voda je teplá a skáču do řeky jak ryba. Děda se svleče a jde za mnou. Z vody nám trčí jen hlavy. Já nedosáhnu na dno, ale jsem skvělý plavec. Děda se mě dotýká.

„Takhle jsem plaval v Soči, kamaráde, to se plavalo jinak, kolem samej kamarád, co doplaval.“

Nechápu, co tím myslí, zas cítím jeho ruku. Bojí se, že se utopím. Říká to. Pořád to opakuje. Venku na trávníku ležíme, pijeme z láhve vodu a děda zavře oči.

„Dědečku, že neumřeš, já bych nechtěl, abys umřel.“

„Neboj, ještě musím za kamarádem, naposled, a ty pojedeš se mnou.“

Já jsem tu hnusnou krutost pochopil až za mnoho let. Až se dotkla i mě.

Děda nese kufr a vede mě k vlaku. Pára syčí, vlak houká jak vzteklý a veze nás daleko. Daleko a já ani nevím kam. Jdu s dědou za ruku, vede mě do aleje, která končí bránou, za níž je zámek.

Slunce probleskuje mezi listy, větve se vlní jemným vánkem.

„Franci,“ usmívá se děda, „tak zase.“

Franci jede na vozíku, rukama točí koly a směje se.

„Vedeš mi junáka?“ volá Franci. „Kerej ty seš? Vod kterýho regimentu?“

Mumlám jméno a stydím se. Franci drží dědu za ruku a dívá se mu do očí, jak jsem ještě u nikoho neviděl. Jako se dívali mladý holky do očí mně, když jsem je proháněl po nocích. Jen tenkrát jsem to neznal.

„Zas jsem tu skrz pahýl, zas mě tady kurýrujou, ale bolí to a teče, mrcha,“ svírá oči Franci. Děda krčí rameny a myslí na to, jak Francimu vázal nohy, aby nevytekl, a táhl ho na zádech. Tam mezi řvoucí chlapy, přímo k tomu řezníkovi v krvavé zástěře. Mundůr jde z něj a bůh se smíloval, jen nohy, jen nohy musí pryč. Franci řve bolestí až do mdloby.

„Kdyby ses na mě vykašlal, asi bys udělal líp,“ sykne bez výčitek.

„Franci, nešlo to, nešlo, nemoh jsem.“

Franci ví, děda ho veze za zámek na invalidním vozíku sladce páchnoucím krví proteklou obvazem. Z kufru vytáhne míč a kopne ho stařeckou silou.

„Utíkej.“

Já běžím za míčem. Jako střela, jako Pepi Bican. Kopu do míče, koulí se kamsi a já za ním. Dětská svoboda neznající hranic.

—

„Pahýly mě bolí, a tak bych chtěl utíkat za míčem,“ sleduje mě Franci a chytne dědu za ruku.

Zase mě ovane sladký pach krve. Dlouho potom se toho nezbaším. Krev voní tak vlezle, strašně nasládle, a člověk si ji tak dlouho pamatuje.

„Vím, vím, ani k tobě nemůžeme.“

Franci zná bolest. Pahýly se zhojí, a pak se zanítí a bolí.

„Ten doktor byl ale třída, řezal jak dřas,“ chechtá se Franci, „kolikrát jsem myslel na to, že se odbouchnu, ale neměl jsem na to.“

Děda to ví, poslouchá to každý rok.

„Pak do mě rvali morfin, božský lék, a pak mi ho vzali.“ Hnus a bída celého světa.

„Vyměnil bych za injekci i Signum Laudis, kdyby mi ho dali.“

Stařec bez nohou pak už jen mlčí a drží dědu za ruku. Stařec s pahýly a stařec se zlatým zubem mají svoje osobní Vánoce. Každý rok děda šetří na cestu a jede a teď mě vzal, ať vidím.

„Vidíš, k tomu je válka, aby všechno zkazila, ani ta poslední nic nepřinesla.“

Děda si zapálí a podá Francimu viržinko. Franci si potáhne a vrátí. Jako tenkrát. Tenkrát se to tak dělalo. V těch odporně krásných skalách v Itálii.

Ti dva pak spolu mluví německy. Já nerozumím. Je to jejich plukovní jazyk. Koušu chleba s máslem a prohlížím si kradmo Franciho nohy.

„Jen se podívej, chlapče,“ řekne Franci a pak se loučí. Návštěva končí.

Sbohem, stará vojno.

Sladounké dětství uteče jak voda v Labi. To mé skončilo poměrně brzy kdesi mezi obrovskou řekou a bytem ve starodávném baráku s německými nápisy zamalovanými čerstvou barvou a prvními fackami života.

V naší době ani táta nešel daleko pro facku. Natož učitelka s copy a milým úsměvem v květovaných šatech, která se dívala na nás,

děcka let padesátých, na ten kradený pokrok, na vypnuté rádio, když přestali hrát a začali mluvit.

Díval jsem se z té malé výšky šesti let na řvoucího kojence, a oni mi řekli: „To je bráška.“

Jako by to nebylo jasné. Když to nebyla sestra, přece. Otec je šťastný, nervózně se dotýká miminka, a nakonec se můžu podívat i já. Novorozenec má oči zavřené, ručkama hledá ňadro. Mně řeknou, ať si jdu hrát. Ve škole o tom mluvím s každým. Řeknu to i učitelce, která pak řekne něco o novém socialistickém člověku a třída tleská. Jen mně se to nelíbí, nechtěl jsem být druhý, já jsem přece ten bůh, já jsem přece první na světě. Jak se zbavit bratra? Probodnout nemluvně nožem, nebo ho píchnout špendlíkem? Nebo stačí ho zašpiřit, ať se mamince nelíbí a všímá si zas jen mně? To škvrně hlídají, jako by věděli, že já ho nesnáším, že je to překážka mého pohodlí, mého světa. Když nejde jinak, bodám ho aspoň pohledem.

A ta moje škola je smutná. Zemřel prezident republiky. Sychravý listopad a na zed' větší jiného vážného pána. Učitelce tečou slzy po tváři. Čert ví, co je jí po tom. Na zdi teď visí Krásný Tony, nejhezčí prezident republiky. Učitelka zase brečí. Ale ona brečí furt. Prezident umřel a brácha se narodil. Co se ještě stane?

—

Matka mě obléká do šatů a já už to vím, slyšel jsem, jak se o tom baví s otcem. Umřel děda, je po smrti. Už je v nebi, řekli mi. Už

ho nic nebolí. Ale já nevím, co ho bolelo nebo nebolelo, jestli břicho, nebo hlava. Babičku bolela hlava, tak umřela, a prababička byla stará a šla do nebe.

Děda měl přijít a chodil včas, přesný jako účetní kniha. Večer matka uspala bratra a poslala otce ven.

„Esenbáci otevřeli ten jeho kvartýr a bylo to,“ slyším otce.

Vykládá matce otřesný příběh, jak přišli, jak museli vlézt oknem dovnitř a děda ležel na zemi, celý modrý, a doktor řekl, že to byla mrtvice.

Smrt si ho vzala škaredě. Ležel na zemi a nežil. Děda byl nahý na podlaze, na kterou se zhroutil, když chtěl jít pro pomoc, ale jeho srdce to vzdalo.

Na stole leží nějaký papír, a kdybych už uměl číst tak vím, že je to úmrtní list vypsáný na koleně. Rozloučení s dědečkem, ale já číst neumím.

Otec z dědova bytu donesl nějaké dopisy. To už poznám, ukazovala nám je učitelka. Něco se napíše a dá do obálky a pošta to někomu donese a ten si to přečte. Matka si je čte a pláče. Pořád pláče a otec ji utěšuje.

„Nevědělas to, nevědělas to,“ šeptá a objímá ji.

Dopisy nadepsané *Fritzovi, Milovanému Fritzimu a bůhví ještě jak mizí v kamnech*. Na pohřeb přišla jen rodina. Kamarády neměl. Já taky nemám kamarády. Když od někoho dostanu, tak si počkám a bouchnu, zezadu a silně, a uteču! Jinak to ani nejde, udeřit a utéct a občas snést facku od učitelky. Jí se bojím, je velká a důležitá a nebojí se nás bít.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Já, malý bůh.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.